

RESSÒ DE LA PARAULA

Glòria i petitesa del testimoni

El deixeble-testimoni de Jesucrist experimenta diverses pors.

Una d'elles, més que por, és el temor reverencial vers el misteri que ha de testificar. És el temor que experimentava Isaïes quan va rebre la missió de ser profeta: ¿com poden parlar de tu els meus llavis impurs? (cf. *Is* 6,1-8). Ben mirat, exercir de testimoni del misteri és una gosadia. Si ens mantenim com evangelitzadors i testimonis és sols perquè hem estat enviats i l'Esperit ens acompanya. El testimoni se sent massa petit per a portar i comunicar un misteri tan gran.

Però hi ha una altra por més freqüent i també més complicada. És la por que sent qui confessa la seva fe, o en dona raó, tement una reacció adversa dels qui el miren o l'escolten. Una por que indueix a tèmer la crítica, la burla, una certa solitud, la pèrdua de valoració social, ser «etiquetat», etc. Alguna cosa semblant presentia Jesús quan, coneixent la feblesa dels seus deixebles, els va dir: «no tingueu por dels qui poden matar el cos però no l'ànima». Segons sembla, alguns deixebles pensarien que també perdrien l'ànima, si solament hi radicava l'honor, el bon nom, l'èxit...

La veritat és que ha penetrat en l'imaginari social una imatge negativa de l'Església i de la fe. Els nostres errors i pecats, que reconeixem humilment, hi tenen quelcom a veure. Però ells sols no poden explicar aquella imatge negativa. L'Església ha donat, i continua donant un bon testimoniatge, a l'altura de ser testimoni de Crist, al costat dels més necessitats en situacions de sofriment humà.

Però hi ha una mena de consigna, no sabem si explícita o sobreentesa, en els mitjans de comunicació «més o menys oficials»: consistent a silenciar qualsevol

obra bona de caràcter social realitzada per l'Església o per membres creients com a tals. Les notícies que aquests mitjans troben repetidament en l'Església solen ser errors o escàndols. Potser cotitzen bé en el mercat de la informació... o potser hi predominen criteris ideològics...

És un fet quotidià, però que mereix ser aprofundit en un altre moment.

La fe en Jesucrist ens allibera de la gran esclavitud de la por. No hem d'oblidar que Jesús ens va manar que «no sàpiga la teva mà esquerra el que fa la teva dreta». Al contrari, ho hem de recordar sem-

pre, encara que en un altre context (per exemple davant un perill de fariseisme). Però també ens va dir que hem de ser sal i llum, i tot el que hem escoltat a cau d'orella haurà de ser anunciat obertament, i que hem d'anar i anunciar a tothom l'Evangelí...

El bon testimoni de Jesucrist porta en si mateix un tresor. La seva grandesa no sols consisteix en el fet d'haver estat enviat. La seva mateixa fe, la saviesa continguda en el misteri de vida que ell coneix, creu i desitja transmetre, és el tresor que necessita la humanitat empobrida. Testificar la fe és enriquir el món. És contribuir a la salvació del món. El cristià temorós i pusil·lànim no ha arribat a copsar i gaudir del gran tresor que és la Bona Notícia de l'Evangelí.

Alhora aquest bon testimoni no podrà oblidar mai que, si porta en si mateix aquest gran tresor és perquè Jesucrist no es va avergonyir de ser servit en el món amb un instrument tan feble i inapropiat. La feblesa, inclosa la feblesa moral, acompanya sempre la transmissió de la fe.

Els sants, grans testimonis, també van ser pecadors, només que va vèncer en ells aquella llibertat que brolla de la salvació de Crist.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

L'esplendor de la veritat

Hem comentat sovint la importància de la pluralitat en el nostre món. Som cada vegada més sensibles a la diversitat de tradicions, de llengües, de cultures, de comprensions de la vida, de relació amb la transcendència i la divinitat. Una expressió molt corrent defineix aquest pluralisme: Tothom té la seva veritat. Aquesta pluralitat es troba a l'arrel d'un fet greu i decisiu: la dificultat de convivència entre grups distints. La diferència entre persones i grups humans fa molt difícil la convivència i això ha portat des de sempre a l'enfrontament i a la guerra. La història humana és una terrible successió de conflictes entre grups racials, lingüístics, culturals, antics i actuals. En els enfrontaments, les posicions es van en-

durint i exagerant. Una altra frase ho expressa: en les guerres, la primera víctima és la veritat. Els enfrontats porten les posicions a l'enverinament de les acusacions mútues i la impossibilitat de reconciliació i de pau.

És un panorama desolador. Quina és la posició cristiana? En la pregària de la col·lecta d'avui la comunitat cristiana demana a Déu: «Senyor, manteniu-nos en l'esplendor de la veritat». Aquesta expressió és il·luminadora. La Veritat no és neutra; la veritat té el seu «esplendor», la seva llum. L'amor no és equiparable a l'odi, el perdó a la venjança, la reconciliació al ressentiment i el conflicte. La fe cristiana creu en l'Esplendor de la Veritat, de l'amor, de la reconci-

liació, perquè a l'arrel de la Veritat i de l'Amor hi ha el misteri de Déu que no oblidia la humanitat i ens dona sense parar el seu Esperit d'Amor, de Reconciliació, de Pau. Aquesta fe cristiana desperta una altra fe; en la humanitat sempre hi ha hagut i hi haurà esperits oberts, ànimes nobles, que saben obrir el cor a l'Esplendor de l'Amor, del Perdó, malgrat totes les raons en contra. Són els que fan possible la pau i la vida. L'Esplendor de la Veritat mai no quedarà ofegada per la mentida. «La llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la» (*Jn* 1,5).

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Gloria y pequeñez del testigo

El discipulo-testigo de Jesucristo experimenta diversos miedos.

Uno de ellos, más que miedo, es el temor reverencial hacia el misterio que ha de testificar. Es el temor que experimentaba Isaías cuando recibió la misión de ser profeta: ¿cómo pueden hablar de ti mis labios impuros? (cf. Is 6,1-8). Bien mirado, ejercer de testigo del misterio es una osadía. Si nos mantenemos como evangelizadores y testigos es solamente porque hemos sido enviados y el Espíritu nos acompaña. El testigo se siente demasiado pequeño para llevar y comunicar un misterio tan grande. Pero hay otro miedo más frecuente y también más complicado. Es el miedo que siente quien confiesa su fe, o da razón de ella, temiendo una reacción adversa de quienes le miran o escuchan. Un miedo que induce a temer la crítica, la burla, cierta soledad, la pérdida de valoración social, ser «etiquetado», etc. Algo de esto presentía Jesús cuando, conociendo la debilidad de sus discípulos, les dijo: «no tengáis miedo a quienes pueden matar el cuerpo pero no el alma.» Por lo visto algunos discípulos pensarían que también perderían el alma, si en ella sólo radicaba el honor, el buen nombre, el éxito...

Lo cierto es que ha penetrado en la imaginaria social una imagen negativa de la Iglesia y de la fe. Nuestros errores y pecados, que reconocemos humildemente, tienen algo que ver en ello. Pero ellos solos no pueden explicar aquella imagen negativa. La Iglesia ha dado, y está dando, un buen testimonio, a la talla de ser testigo de Cristo, junto a los más necesitados en situaciones de sufrimiento humano. Pero existe una especie de consigna, no sabemos si explícita o sobreentendida, en los medios de comunicación «más o menos oficiales», consistente en silenciar cualquier obra buena de carácter social realizada por la Iglesia o por miembros creyentes como tales. Las noticias que esos medios encuentran repetidamente en la Iglesia suelen ser errores o escándalos. Quizá coticen bien en el mercado de la información... o quizá predominen criterios ideológicos...

Es un hecho cotidiano, pero que merece ser profundizado en otro momento.

Como ya hemos dicho, la fe en Jesucristo nos libera de la gran esclavitud del miedo. No hemos de olvidar que Jesús nos mandó que «no sepa tu mano izquierda lo que hace tu derecha». Al contrario, lo hemos de recordar siempre, aunque en otro contexto (por ejemplo ante un peligro de fariseísmo). Pero también nos dijo que hemos de ser sal y luz, y que cuanto hemos escuchado al oído deberá ser anunciado abiertamente, y que hemos de ir y anunciar a todo el mundo el Evangelio...

El buen testigo de Jesucristo lleva consigo un tesoro. Su grandeza no sólo consiste en el hecho de haber sido enviado. Su misma fe, la sabiduría contenida en el misterio de vida que él conoce, cree y desea transmitir, es el tesoro que necesita la humanidad empobrecida. Testificar la fe es enriquecer el mundo. Es contribuir a la salvación del mundo. El cristiano temeroso y pusilánime no ha llegado a captar y gozar del gran tesoro que es la Buena Noticia del Evangelio.

Al mismo tiempo ese buen testigo no podrá olvidar nunca que, si lleva consigo ese gran tesoro es porque Jesucristo no se avergonzó de ser servido al mundo con un instrumento tan débil e inapropiado. La debilidad, incluida la debilidad moral, acompaña siempre la transmisión de la fe. Los santos, grandes testigos, también fueron pecadores, sólo que venció en ellos aquella libertad que mana de la salvación de Cristo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Setmana catequètica virtual

Des de fa anys, les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona (Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa) organitzen una setmana de formació per a catequistes a principis de juliol.

Aquest any, donada la situació sanitària que vivim, la iniciativa s'ha modificat i consistirà en tres tardes, en format telemàtic i de 17 a 18.30 h, segons aquest programa:

- Dimarts 7: L'esperança del catequista, a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell.
- Dimecres 8: L'esperança a la Bíblia, a càrrec de Mn. Quique Fernández, DP, director de l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona.
- Dijous 9: Raons per a l'esperança, a càrrec de Mn. Josep

SETMANA CATEQUÈTICA VIRTUAL
7, 8 i 9 de juliol de 17h a 18:30h

Dimarts 7: L'esperança del catequista
(Bisbe aux. Antoni Vadell)

Dimecres 8: L'esperança a la Bíblia
(Mn. Quique Fernández, DP, Dir. Escola d'Animació Bíblica de Barcelona)

Dijous 9: Raons per a l'esperança
(Mn. Josep Matias Aibar, DP, Dir. Caritas Diocesana de Barcelona)

Cada sessió tindrà 3 parts de 20 min. aprox.:
Plantejament del tema, diàleg per grups i cloenda creativa, a càrrec de Bufanúvols.

Per a poder participar via Zoom és necessari inscriure's gratuïtament abans de l'1 de juliol per correu electrònic a catequesi@arqbcn.cat indicant el nom i un correu-e, amb l'assumpte: Inscripció SCV i el nom del participant.

Matías Aibar, DP, director de Caritas Diocesana de Barcelona.

Per poder participar via Zoom és necessari inscriure's gratuïtament

ment abans de l'1 de juliol per correu electrònic a catequesi@arqbcn.cat, indicant nom i un correu electrònic, amb l'assumpte «Inscripció SCV» i el nom del participant.

2a edició del curs «Acompanyar la llibertat en Crist»

Arran de la bona acollida per part dels participants del primer curs d'acompanyament espiritual «Acompanyar la llibertat en Crist», organitzat per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar (CIAS) i dirigit pel P. David Guindulain, SJ, es convocarà una segona edició per al nou curs 2020-2021.

L'objectiu d'aquest curs és dotar d'eines, materials i mètode els laics que ja estan fent aquest servei d'acompanyar la vida d'altres cristians, responsables o consiliaris de grups o bé laics

que podrien fer aquest acompanyament.

El curs, d'una durada de nou mesos (de setembre de 2020 al maig de 2021), consta de tres trobades matinals en dissabte (de 10 a 13 h) —el lloc encara s'ha de determinar—, els dies 26 de setembre de 2020, 13 de febrer i 15 de maig de 2021, i de nou sessions d'acompanyament formatiu personalitzat.

L'import del curs complet és de 50 euros per participant.

Més informació:

aseglar@bisbatsantfeliu.cat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

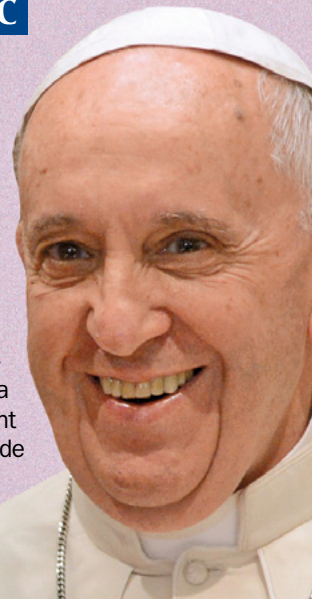

✉ **Pontifex:** «Preguem junts pels governants, els científics, els polítics que comencen a estudiar el camí de sortida pel postpandèmia, aquest "post" que ja ha començat: perquè trobin el camí correcte, sempre a favor de la gent, a favor dels pobles» (13 d'abril).

✉ **Pontifex:** «La resurrecció de Jesús ens diu que la darrera paraula no és de la mort, sinó de la vida. Si Crist ha ressuscitat, és possible mirar amb confiança cada esdeveniment de la nostra existència, fins i tot els més difícils i carregats d'angoixa i d'incertesa» (14 d'abril).

✉ **Pontifex:** «Preguem junts perquè el Senyor ens doni la gràcia de la unitat entre nosaltres. Ens faci descobrir, en les dificultats d'aquests temps, la comunió entre nosaltres, la unitat que està per sobre de qualsevol divisió» (14 d'abril).

✉ **Pontifex:** «Convertir-se vol dir tornar a la fidelitat. Demanem avui la gràcia de ser fidels, fins i tot davant les tombes, davant l'esfondrament de tantes il·lusions. No és fàcil mantenir la fidelitat. Que sigui el Senyor qui la custodii» (14 d'abril).

Un curs molt diferent

Aquest curs l'hem acabat d'una manera molt diferent a com estava previst de fer-ho. De sobte, un dijous de març les nostres vides van canviar. Ens van dir que estaríem dues setmanes sense classe. Tothom confiava que això s'allargaria fins a Setmana Santa, però la realitat, com tots sabem, ha estat una altra. I aquesta realitat tots l'hem viscuda com bonament hem pogut. En el meu cas **compartint, aprenent i pregant**.

El **compartir** ha començat amb la família. En termes escolars, a casa som dos docents i dos alumnes. Els petits han estat més herois que els adults en el nostre cas, perquè no vam poder sortir de casa fins a la vigília de la Mare de Déu de Montserrat. En aquests dies vam haver de reorganitzar espais i funcionalitats. Passada Setmana Santa, al reprendre el curs escolar d'una manera que tothom veia que seria llarga, vam haver de compartir els mitjans tecnològics que teníem a casa per poder connectar-nos a totes les classes i reunions que tots teníem. Disposaven d'un ordinador i d'un mòbil amb connexió a internet. Establien torns prioritzant les connexions i intentant arribar a totes les tasques. I d'aquesta manera hem aconseguit acabar el curs amb èxit.

Aquest compartir ha continuat amb els companys docents de l'Institut. A nivell de departaments didàctics vam anar treballant la manera de reorganitzar les classes. Vam preveure diferents escenaris i, finalment, l'Institut ens va poder dotar a tots

El Jaume, al seu institut de barracons

d'un correu corporatiu des del qual articular les nostres classes.

També ha continuat amb la resta de docents. Des de diferents entitats s'han ofert cursos i espais de trobada virtuals. En el nostre cas particular, la Delegació d'Ensenyament del Bisbat, que està oberta a tot el professorat cristià, ha continuat de manera virtual les activitats presencials previstes possibilitant-nos uns moments de trobada, pregària i formació que han tingut una bona acollida i participació.

La vida continuament és **aprenentatge** i hem après molt en aquests dies. Ha estat un trimestre on, modestament, ens hem fet experts en noves tecnologies. Però també hem pogut conèixer-nos més els uns als altres i comprendre més les rea-

litats personals del nostre alumnat i de les seves famílies. L'alumnat ha tingut diferents respostes en funció dels seus contextos.

No obstant, en aquest trimestre, hagin fet el que hagin fet, tot l'alumnat ha après molt. En aquests dies de confinament ha vist com la vida, de sobte, canvia i ho paralitza tot bruscament; ha pogut endinsar-se en la seva interioritat i, segurament, amb el pas dels anys, recordarà aquests moments i en traurà aprenentatges que li serviran per enfrontar millor les situacions canviant que es trobarà a la seva vida.

La **pregària** s'ha fet més present aquests dies en la nostra vida i, sobretot, la pregària en família. En el nostre cas les vespres i el rosari. Des d'una perspectiva creient, tota la nostra vida ha de tenir un sentit. El que ha passat aquests dies necessàriament ens interroga. Al principi era recurrent comparar el confinament —quarantena— amb la Quarisma i la seva fi amb la Pasqua. Després vam haver de viure les celebracions de la Setmana Santa —missa crismal i tridu pasqual— així com la vigília i la festa de la Mare de Déu de Montserrat pels mitjans de comunicació. La comunió espiritual ha estat una gran regal per a aquests dies. El poder tornar a trepitjar la parròquia i combregar físicament ens convida a tornar renovats a la nostra vida de cada dia.

Jaume Codina i Esmet

Professor de religió i moral catòlica
Institut Les Vinyes de Cubelles

Exercicis espirituals per a preveres, al Miracle

Amb les degudes precaucions sanitàries i d'acord amb la Casa del Santuari del Miracle es realitzaran, un any més, aquests exercicis espirituals per a preveres diocesans, del 24 al 28 d'agost.

Estan organitzats per un grup de preveres de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, oberts a preveres de les altres diòcesis.

Les meditacions aniran a càrrec de Mn. Llorenç Sagalés, rector de la parròquia de Sant Josep al

barri de la Concòrdia de Sabadell (Bisbat de Terrassa).

Es participarà també a l'Eucaristia i la Litúrgia de les Hores de la comunitat benedictina del Santuari del Miracle, un entorn magnífic i pacífic, que contribueix al clima de silenci i contemplació.

Per a més informació i inscripcions us podeu adreçar a:

exercicisalmiracle@gmail.com

AQUEST ES EL MEU FILL,
EL MEU ESTIMAT,
ESCOLTEU-LO! MC 9,7

Del 24 al 28 d'agost de 2020
EXERCICIS ESPIRITUALS PER A PREVERES
a la Casa d'Espiritualitat del Miracle

Amb **Llorenç Sagalés**,
rector de la parròquia
de Sant Josep de Sabadell (La Concòrdia)

Informació i inscripcions: exercicisalmiracle@gmail.com

AGENDA

► **Jornada sacerdotal.** Dimecres 1 de juliol a les 11 h, a la Catedral de Sant Llorenç, són convocats els preveres i diaques de la diòcesi, per renovar les seves promeses sacerdotals, celebració que no es va poder realitzar durant la missa crismal del passat 8 d'abril. Amb felicitació als preveres que compleixen 25, 50 i 60 anys de sacerdoci.

► **Reunió de delegats diocesans.** Dijous 2 de juliol a les 16.30 h, a la Casa de l'Església. Moment per valorar l'aplicació de l'objectiu diocesà i la vivència pastoral durant el temps de la pandèmia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8. 17-18 / Mt 16,13-19]. Sants Pere i Pau: sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I).

30. ■ Dimarts [Am 3,1-8; 4,11-12 / SI 5 / Mt 8,23-27]. Sants protomàrtirs de l'Església romana, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, verge.

JULIOL

1. ■ Dimecres [Am 5,14-15. 21-24 / SI 49 / Mt 8,28-34]. Sant Domi-

cià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dijous [Am 7,10-17 / SI 18 / Mt 9,1-8]. Sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i el beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / SI 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fundadora de les Francisca-

nes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / SI 84 / Mt 9,14-17]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; santa Berta, vg.

5. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Za 9,9-10 / SI 144 / Rm 9,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Sant Antoni M. Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

Diumenge XIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi»

Alguns cristians viuen la seva vida cristiana sense cap esforç: es limiten a complir més o menys fidelment les normes. Però Jesús demana molt més: *Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per a venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi.* Renunciar a la família per Crist. Evidentment això no és fàcil. Però encara hi afegeix: *Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi.* De quina creu parla Jesús? Ell mateix diu: *Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els que per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran.* La creu és jugar-s'ho tot per seguir Crist, renunciar a tot per ell, fins a tots els nostres propis desigs, a la pròpia família si cal, en la certesa que així trobem l'autèntica vida. Però Jesús ens indica un altre camí de creu: *Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi i qui doni un vas d'aigua a un aquests petits, només perquè és el meu deixeble, no quedarà sense recompensa.* Tot el que fem als germans ho fem al mateix Crist. Acollir Crist en els altres tampoc no és fàcil. Tot sovint veiem més la persona, més o menys agradable, però no el rostre de Crist, sobretot en persones pobres, malaltes, malgirbades, d'aspecte desagradable... I Jesús parla d'acollir els profetes itinerants: aquesta acollida tindrà també la seva recompensa. Per això a la primera lectura veiem com aquella dona sunamita que rebia Eliseu a casa seva: —*cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar*—, també rep la seva recompensa: *L'any que ve, per aquest temps amanyagaràs un fill.* Ja sabem com es valorava tenir fills a l'AT. Ella no *en tenia*. I Pau en la línia del que deia Jesús afirma: *Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. Vosaltres penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist. Morir amb Crist és ressuscitar també amb ell.* Renunciar a tot per Ell és trobar l'autèntica, la veritable vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

▶ Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, / d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és del Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que em protegeix. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse». Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejzí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

▶ Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realizas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo, tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, solo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».